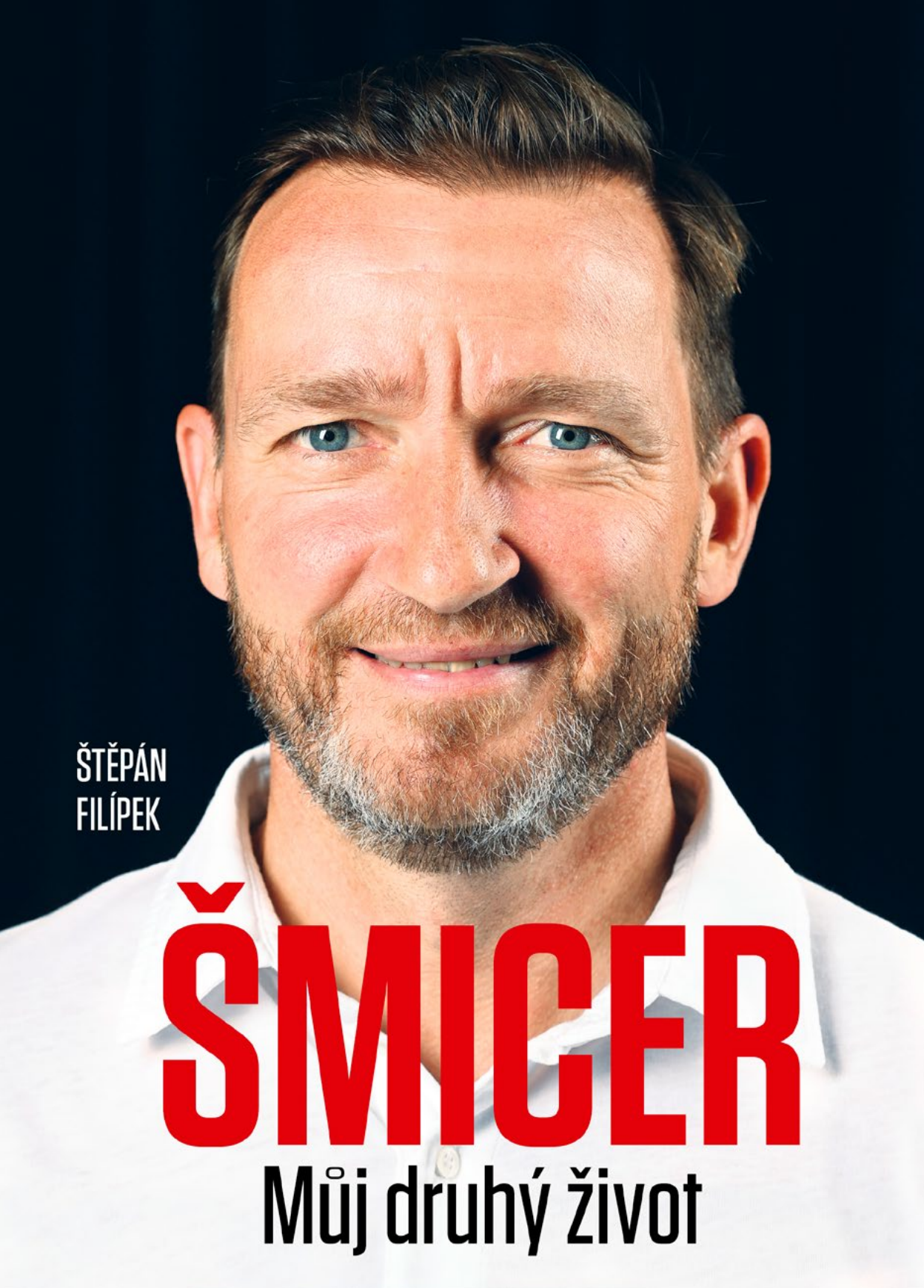

A close-up portrait of a middle-aged man with short brown hair, blue eyes, and a light beard. He is smiling slightly and looking directly at the camera. He is wearing a white collared shirt. The background is dark and out of focus.

ŠTĚPÁN
FILÍPEK

ŠMIGER

Můj druhý život

Šmicer

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Štěpán Filípek

Šmicer – e-kniha

Copyright © Fortuna Libri, 2025

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

SK SLAVIA PRAHA

VLADIMÍR ŠMÍČER

50

24.5.2023

© ŠTĚPÁN FILÍPEK

ISBN tištěné verze 978-80-88406-73-0

ISBN e-knihy 978-80-53030-52-6 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-53030-53-3 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-53030-54-0 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

ŠTĚPÁN FILÍPEK

ŠMIGER

Můj druhý život

EDICE SPORT

Intro

Říkají mi Štístko. Hlavně když jezdím po různých exhibicích, tuhle přezdívkou slýchávám nejčastěji.

Lidé ji používají, vnímají úspěchy, které jsem měl skoro všude, kde jsem působil. Myslí si, že jsem měl vždycky štěstí.

Jednou, to bylo při mém druhém angažmá ve Slavii, jsem potkal po tréninku manželský pár s dítětem: „Pane Šmicer, pane Šmicer, můžete si jenom na chvíli vzít malého, aby měl v životě taky štěstí?“ Až takhle je to zažité. Jako kdybych potkal kominika...

Tak dobře – Štístko. Přezdívkou jsem přijal za svou. Nevadí mi. Ve skutečnosti je to ovšem trochu jinak. Štěstí v kariéře samozřejmě potřebuješ, ale nemůžeš ho mít pokaždé a napořád. To, že jsem se z Verneřic na Děčínsku dostal až do Liverpoolu, nebyla, myslím, příznivá shoda okolností. Všechno jsem si musel vybojovat sám, nejde to přikrýt jen tím, že jsem Štístko. Nedává to úplně smysl, vždyť jsem celý život dával fotbalu všechno.

Všem bych chtěl říct, že na štěstí nespolehám. Naopak jsem zjistil, že jsem ho často neměl. Stačí si vzít jen zranění, která lemovala druhou polovinu mé kariéry... Začal jsem mít problémy se svaly, achilovkami, přišla těžká operace chrupavky. Posledních šest let po třicítce jsem s tím vším bojoval, málokdo ví, co to obnáší vracet se opakovaně na hřiště, udržet se v kondici, znovu si neublížit. Být jednou nahoře, podruhé dole. Víc než půl roku jsem po operaci kolene makal, aby se mnou mohl trenér Liverpoolu Rafa Benítez počítat ve slavném finále Ligy mistrů v roce 2005. Tuhle šanci jsem si doslova vydřel. Lidé si možná pamatují jen to, že se zranil Harry Kewel, já tak mohl jít místo něho na hřiště a dal dva góly. Vidí vždy pouze happy end a říknou si: No, jo, zase vyhrál pohár, je to Štístko. A já pro to musel tolik udělat...

V téhle knížce mě lákalo popsat svůj příběh po fotbalové kariéře, to, kam dál vede cesta profesionálních sportovců. Řada z nich řeší, co je bude bavit a naplňovat, hledá nový smysl života. Já nebyl výjimkou. Ten, kdo mě zná jenom z televize, si myslí si, že u Štístka je všechno v pohodě. Přitom žiju úplně normálně a taky mám své problémy, starosti, momenty, které se mi nepovedly, nesplněné sny.

Začínám návratem z francouzského Bordeaux, rekapituluju hlavně patnáct let do padesátky, kterou jsem 24. května 2023 oslavil. Nahlédnu znovu do šatny Slavie za Karla Jarolíma, kdy jsem s ní získal druhý a třetí titul, a reprezentace, u níž jsem začal vlastně hned po ukončení hráčské kariéry dělat manažera. Ohlédnu se za tím, jak jsme s Alexem Pastoorem v Edenu do poslední chvíle bojovali o záchranu i jak „můj“ klub nastartoval novou éru za Jiřího Šimáněho a Jaroslava Tvrdíka. Zvu taky na návštěvu Dolních Chaběr, kde bydlím a už deset let jsem předsedou místního SK. Rád bych ukázal, jak chceme dělat fotbal „na vesnici“. S Liverpoolem pak vyrazíme do všech světových koutů, se svým druhým osudovým týmem jsem stále spjatý. Zkusím popsat taky to, o co mi šlo, když jsem

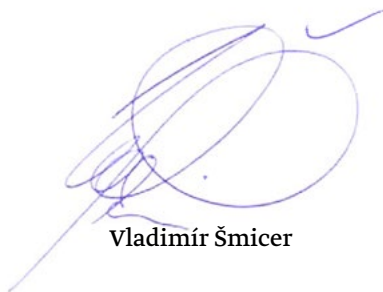
se po pádu Romana Berbra angažoval v iniciativě Fevoluce, zamíchal se do voleb a jak mě nakonec fotbalová politika semlela. Chtěl bych nabídnout svůj pohled na „dobu temna“ i na to, jak bych si představoval, aby český fotbal vypadal. A nakonec přiblížit, jak vidím vlastní budoucnost.

Jen o fotbale ale řeč nebude. Vždycky o mě bylo postaráno, měl jsem osmačtyřicet týdnů v roce nalinkovaný program. Pouze o dovolené jsem si mohl dělat, co jsem chtěl. Najednou jsem si musel nastavit život i bez tréninků, soustředění a zápasů. Věděl jsem, že bez sportu to nepůjde, ale potřeboval jsem skloubit své záliby a koníčky s tím, abych fungoval v rodinném kruhu. Manželka Pavlína i děti Jirka s Natálkou očekávali, že s nimi budu trávit daleko víc času. A já byl kolikrát doma míň než předtím, začal mě bavit golf, jezdím léta se starou gardou Liverpoolu...

Ve fotbalovém prostředí se cítíš jistě, dobře ho znáš. Jenže jak skončíš, ocitneš se ve světě, kde to chodí trochu jinak. Musíš řešit, jak investovat peníze, začnou se ti trochu měnit kamarádi, protože doteď jsi je měl hlavně z kabiny. Záleží víc na tvém výběru, jak odhadneš charaktery lidí, komu věřit, s kým jít do podnikání. Celkově si vybrat správný směr.

Teď se musíš dobře rozhodnout sám, nikdo jiný to za tebe neudělá.

I o tom je tahle knížka...

Vladimír Šmicer

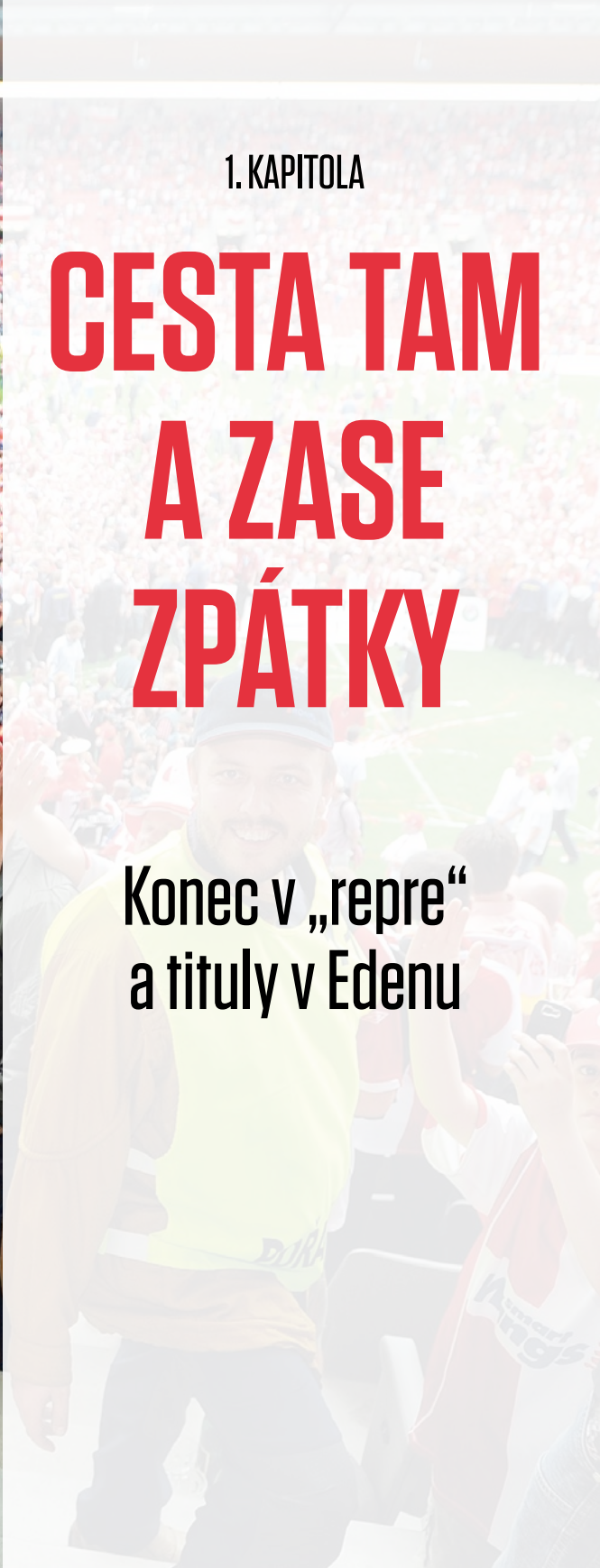
Dva tituly k prvnému z roku 1996 jsem získal po návratu do Slavie - a konečně jsem si taky užil oslavy na novém stadionu v Edenu!

1. KAPITOLA

CESTA TAM A ZASE ZPÁTKY

Konec v „repre“
a tituly v Edenu

Slzy v národáku

Jen jednou jedinkrát jsem kvůli fotbalu brečel.

A nestyděl jsem se za to. Vůbec.

Právě se v mé kariéře něco zlomilo. Byl to mezník, který znamenal konec mých dnů, měsíců, let v reprezentaci. A předjímal blížící se „přestup“ do nového života...

Ale popořadě. Bylo mi dvaatřicet, když jsem v létě 2005 podepisoval s Bordeaux smlouvu na dva roky. Ze začátku to bylo výborné angažmá – splňovalo přesně to, za čím jsem šel. Fotbal mě bavil, měli jsme dobrý tým, hráli o druhé místo za Lyonem, který byl dominantní a nikdo na něj neměl. S Pavlínou a dětmi jsem se tam usadil, bydleli jsme v krásném baráčku s bazénem... A počasí? S tím se to zamračené v Anglii nedalo srovnávat.

Ve službách Girondins jsem byl tři měsíce i s cestou – a už jsem si na rukáv navlékal kapitánskou pásku. Předě mnou ji nosil gólman Ulrich Ramé, ale zranil se a dostal jsem ji já. Bral jsem to jako závazek, vždyť v Bordeaux měli starší hráče, a stejně ukázali na mě. Byl jsem spokojený, nadšený, že si mě tak váží. Na hřišti se mi dařilo, po pár zápasech jsem si zvykl, v týmu si to sedlo. Odehrál jsem výborná utkání.

Jenže pak to přišlo... V únoru 2006 jsem po jednom souboji a šlapáku ucítil bolest v koleni. Ve Francii si nejdřív mysleli, že je to nějaký koňar, žádné velké zranění. A čtrnáct dní nato mě přemlouvali: „Pojď, potřebujeme, abys hrál, máme fakt důležitý zápas.“ Nezdálo se mi to. „Já se na to úplně necítím, nejsem si jistý, nevím. Myslím, že je to něco víc než koňar, něco mi v noze cuklo...“ namítal jsem. Trvali ovšem na svém, prý že jsem přece byl na vyšetření. Tak jsem šel trénovat a po dvaceti minutách mi nohou projela řezavá bolest. „Kluci, špatný. Nejde to,“ hlásil jsem. Znovu mě poslali na prohlídku a doktoři zjistili, že jde o podkolenní šlachu. Kvůli tomu, že mi napoprvé nestanovili správnou diagnózu, byla v ještě horším stavu. Jakmile to viděli, bylo jim jasné, že udělali chybu. A to byl problém.

Měl jsem před sebou jen dvě možnosti. Buď jít na operaci, ale to bych na osmdesát procent nestihl v létě mistrovství světa v Německu, nebo zkusit konzervativní léčbu a spoléhat se na to, že se šlacha zahojí sama. Ve skutečnosti jsem na vybranou neměl. Nechtěl jsem šanci na šampionát ztratit, takže jsem samozřejmě zvolil druhou variantu a začal boj s časem. Pustil jsem se do rehabilitace a snažil se úplně nepřijít o fyzickou. Nebylo to ztracené. Nakonec jsem i odjel s reprezentací na květnové soustředění do rakouského Seefeldu. Pořád jsem doufal, že to vyjde. Věřil jsem, že s kluky na svět vyrazím.

Byl jsem u toho, když jsme si šampionát vybojovali. Závěr kvalifikace jsme měli těžký, museli jsme zvítězit ve Finsku, abychom se dostali do baráže. Přitom jsme měli rozbité mužstvo, chyběli nám tři čtyři hráči základní sestavy. Já hrál v útoku s Tomášem Junem. Zvládli jsme to, Finy porazili 3:0, byl to zásadní moment. Čekala nás baráž s Norskem, do které se v nejvyšší čas vrátil... Pavel Nedvěd!

Skončit v reprezentaci se rozhodl po EURO v Portugalsku. Měl trable s kolenem, střídal kvůli nim i v semifinále s Řeckem. Cítil, že už je toho na jeho tělo moc, zatížení v klubu a reprezentaci ho vyčerpávalo. A on byl velký dřič, hodné trénoval, dával fotbalu víc než dost, to všichni moc dobře věděli. V době reprezentační pauzy si mohl odpočinout a dát se dohromady. Takhle to měl i Patrik Berger. Častokrát se stalo, že z národáku přijel do Liverpoolu, a do týdne nebo

čtrnácti dnů ho vyřadilo nějaké zranění. Nezdá se to, už v té době jsme hráli hodně utkání a cestování bylo někdy únavné a nepříjemné. Nikdy jsem proto nikomu nevyčítal, že se reprezentace vzdal. Méda i Patrik za ni hráli rádi, ale přijde čas, kdy prostě musíš být realista a rozhodnout se, jestli pro tebe není zdraví přednější. A Méda to udělal.

Nejen v novinách, ale i uvnitř týmu se pak řešilo, jestli se má do národáku vrátit, nebo ne. Já jsem měl jasno: dostat se na mistrovství světa bylo snem naší generace, tak jestli existuje nějaká šance, aby Pavel hrál, jsem jednoznačně pro. Nezajímá mě, že nehrál zápasy ve skupině. To už přece nebudeme rozebírat, měl k tomu své důvody. Byl jsem si jistý, že s ním budeme silnější. A taky se to splnilo, pomohl nám.

V Norsku jsem dal jediný gól, 1:0 jsme vyhráli i v odvetě. Byl to super zážitek, postup jsme měli v kapse – a já se těšil na mistrovství světa. Cítil jsem se jako důležitý hráč týmu, hrálo mě, že jsem se o šampionát zasloužil. Radoval jsem se s ostatními na Spartě, kde jsme Nory vyřadili, obcházeli jsme hřiště s velkou českou vlajkou, byli jsme nadšení, že jedeme do Německa. Moc jsem se tam těšil.

Vůbec by mě nenapadlo, že 16. listopadu 2005 to byl můj poslední zápas v národáku. Vsadil bych se s kýmkoli o cokoli, že si za něj ještě někdy zahraju...

I když jsem se v únoru následujícího roku v Bordeaux zranil, doufal jsem, že se dám do kupy. Můj start na mistrovství světa byl ale dopředu nejistý, i trenéru Karlu Brücknerovi jsem říkal, že je to padesát na padesát. Proto s námi do Seefeldu jel navíc Libor Sionko a byl s námi celou přípravu. Počítal s tím, že pokud budu v pořádku, o nominaci přijde. Byl jsem rád, že nejsem já, ani trenér nebo tým pod tlakem, že za každou cenu musím. Že tam je kluk, který je fit, a když tak pojede místo mě. Že se můžu rozhodnout v klidu.

Nakonec se to rozhodlo samo...

Už jsem musel jít do tréninku úplně naplno, bez úlev. Aby Brückner věděl, jestli se mnou opravdu může počítat, nebo ne. A noha nevydržela, ruplo mi v ní zas. Podkolen-

ní šlacha se urvala nadobro. Jedna část mi zůstala držet, druhá vylétla nahoru do svalů. Hrozný zranění. Hned jsem věděl: To je konec.

Byl to pro mě strašně silný moment. Nepůjde to, přijdu o mistrovství světa, běželo mi hlavou. Další je až v roce 2010, tam už se nedostanu, fotbal už hrát nebudu...

Chystali jsme se na oběd v hotelu Praha, tradičním místě reprezentačních srazů. Domluvil jsem se s Brücknerem a vedoucím týmu Slávou Dudlem, že bych po jídle chtěl něco říct. Někteří lidé z realizáku nebo doktoři už věděli co. Měli jsme zvyk, že jakmile bylo potřeba něco důležitého ohlásit nebo jsme přáli někomu k narozeninám, Sláva vždycky zatukal na skleničku. Tentokrát ale nikdo neslavil. U stolů nikdo nechyběl, já si vzal slovo, zhluboka se nadechl a...

„Dělal jsem všechno pro to, abych s vámi na mistrovství jel. Já i my všichni jsme si na něm přáli hrát, bojovali jsme o to, ale... Končím. Prostě to nedám.“

Bulel jsem. Bylo to smutný. Krutý, jak fotbal někdy bývá.

Myslím, že kluci byli trošku překvapení, když mě viděli brečet. Většinou se směju, jsem veselý. Prohrál jsem hodně zápasů, v šestadevadesátém jsme projeli finále EURO, nezvládli baráž o postup na mistrovství světa 2002 s Belgií, kdy jsme to neměli v pořádku v hlavě, to bylo strašlivé. Pak jsme ztratili semifinále Evropy v roce 2004 s Řeckem. To je ale jiný druh emocí. Mohl jsem s tím něco udělat, hrát líp, abychom zvítězili, to je prostě fotbal. Když prohraješ, tak holt byl soupeř asi lepší nebo jsi třeba pro výhru neudělal všechno, cos mohl. Nikdy mě to nedohnalo k slzám.

Až teď. Něco velkého, po čem jsem tolik toužil, mi uteklo kvůli zranění. Najednou jsem cítil příšernou bezmoc. Dvakrát jsem o světový šampionát přišel a další šanci už mít nebudu. Dostalo mě to, emoce pracovaly. Připadal jsem si asi tak, jako když žák stojí před učitelem a přiznává, že nemá domácí úkol. Nebo že neumí látku. Přišlo mi líto, že s kluky nepojedu. Strašně líto.

Karel Brückner mi dával před mistrovstvím světa velkorysou nabídku. Nemohl jsem ji ale přijmout.

„Sen se mi zhroutil, další šance už nepříjde,“ řekl jsem jim. „Ale budu vám alespoň držet palce, abyste udělali co nejlepší výsledek.“

Když jsem domluvil, zatleskali mi. Už tušili, že to je konečná. S většinou z nich jsem se znal dlouho, patřil jsem spolu s Médou nebo Karlem Poborským mezi nejstarší, nejzkušenější. Nemusel jsem jim nic vysvětlovat, věděli, co prožívám. Přišli a podali mi ruku, poplácali mě po zádech, chytli za ramena, objali mě. Každé slovo navíc bylo zbytečné.

Brückner to ale nevzdával. Byl ochoten mě navzdory okolnostem vzít a doufat, že třeba budu připravený naskočit po základní skupině. „Jestli cítíš i jen desetiprocentní šanci, že by ses do tří týdnů dal dohromady, pojedeš,“ ujišťoval mě. Zachoval se skvěle, měl jsem dojem, že mi chtěl dopřát za mou kariéru v národním týmu, abych byl na šampionátu s kluky jako hráč, i ten triadvacátý. Byl ochotný riskovat, že nakonec neodehraju ani minutu.

Bylo to pro mě těžké, přesto jsem odmítl. „Trenéře, strašně rád bych jel. Ale cítím, že to nepůjde,“ odpověděl jsem mu.

Musel jsem k sobě být upřímný. A hlavně k němu. Nechtěl jsem trenéra ani kluky dostat do složité situace. A udělal jsem jenom dobře, opravdu by to nešlo. Dopadlo by to přesně tak, jak jsem si myslel: fotbalovou katastrofou. Vráta Lokvenc byl po operaci křížových vazů a asi měsíc dva se do toho zase dostával. Honza Koller si už v prvním zápase na mistrovství světa proti Američanům poranil sval a Milan Baroš měl hrozně bolavou

plosku na noze, takže byl skoro nepoužitelný nebo hrál přes bolest, pod obstríky. Byl bych čtvrtý do party a všichni by cítili daleko větší tlak. A ještě bych to odnesl sám, že jsem do Německa jel jako na výlet. To bychom určitě dostali všichni sežrat od fanoušků i novinářů, úplně to vidím.

Za týmem jsem vyrazil až na poslední zápas ve skupině a chtěl zůstat až do finále, tak zněla dohoda s Bordeaux. Jenže jsme vypadli už ve skupině. Pár věci šlo tehdy proti nám. Přejeli jsme 3:0 Američany, ale následovala blbá porážka 0:2 s Ghanou. V posledním utkání jsme museli porazit Italy, a na to už jsme neměli sílu. Honza Polák dostal červenou kartu, a v deseti už to nešlo vůbec. Prohráli jsme 0:2.

Nerad bych tvrdil, že má absence znamenala pro národák ztrátu. Ale asi to tak nějak bylo. Měli jsme dobré mužstvo, i když už ne v takové formě jako na mistrovství Evropy v Portugalsku. Bohužel jsme trpěli právě zraněním útočníků, to byla velká škoda. A o to víc mě mrzelo, že jsem nemohl pomoci.

Adieu, Bordeaux

Aniž bych to tušil, s reprezentací jsem se rozloučil nadobro. Říkal jsem si, že život ubíhá rychle a za dva roky bude mistrovství Evropy v Rakousku a Švýcarsku. Neupínal jsem se k němu, ale v hlavě jsem pořád měl, že si tam třeba ještě zahraju. Sice by mi bylo už pětatřicet, na druhé straně jsem nikdy neměl problém s váhou nebo rychlostí. Jeden čas se pak i říkalo, že bych ještě mohl do národáku naskočit, jenže už mi nebylo přáno.

Poranění podkolenní šlachy je hodně nečitelné a málokdo ho umí léčit. Spoustu mrzutostí s ní měl Tomáš Rosický, v kariéře mu to taky hodně ublížilo. Po zranění už mi nikdy nepřípadal takový jako dřív. A to samé musím říct o sobě. Už jsem se fyzicky ani herně nedostal na úroveň, na které jsem byl předtím. Necítil jsem se už nikdy tak dobře.

Rok v Bordeaux jsem promarodil. Nehrál jsem od února do února. Na trávník jsem se pomalinku vracel od března 2007, ale bylo vidět, že to ještě nejsem já a že potřebuju trochu víc času, než si noha zvykne na zátěž. Horší bylo, že jakmile jsem chtěl jít do maximálního sprintu, sval se mi vzadu přilepil na jiný, vznikla tam díra, a občas se mi trhal. Nešlo tedy jen o koleno, ale taky o svalové zranění, které mě pak provázelo do konce kariéry.

V tomhle stavu jsem tedy končil sezonu 2006/2007. V Bordeaux přišli s tím, že i za takové situace mě chtějí – s tím, že nabízejí smlouvu na další rok. Ale tu naprosto nejzákladnější a zároveň s vysokými bonusy podle odehraných zápasů. Bral bych nějakých patnáct tisíc eur měsíčně, na koruny to tehdy dělalo kolem čtyř set tisíc. Vlastně to byla férová nabídka, přesto se mi nezdála. Říkal jsem jim, že to skoro berou dorostenci nebo kluci, kteří k nám chodili z béčka. Ať mi tedy nabídnou vyšší základ, třeba jednou tolik, nebo raději půjdu domů a zkusím najít nějaké jiné řešení.

Přitom jsem si nebyl jistý, jestli opravdu ještě mohu na top úrovni hrát. Poslední dva tři měsíce jsem se necítil ve své kůži. Bordeaux jsem se ani nedivil, že se svým návrhem přišlo. Rozuměl jsem tomu, že už mi po zdravotní stránce třeba tolik nevěří, a nebyl jsem uražený. Ve Francii si hráči většinou platí pojistky, a pokud mají delší zranění než tři měsíce, vyplácejí je z nich. Z Bordeaux za mnou ale přišli, že vědí, že od nich ohledně

prvního vyšetření nebylo všechno, jak má být, a celý rok mi dávali normální plat. Nic mi neořezávali. Nechtěli mě nechat jen tak jít, bylo to jakoby ze slušnosti, protože tušili, že jejich nabídku stejně nepřijmu.

Na větší peníze ovšem nepřistoupili, tak jsme se rozloučili. Rozhodl jsem se pro návrat do Česka, čekal jsem, jestli se ozvou jiné kluby. Byl jsem volný hráč a mohli mě mít zadarmo. Nakonec fakt nešlo ani tolik o peníze, spíš jsem potřeboval cítit, že mě někde opravdu chtějí.

V Bordeaux jsem měl krásný život, líbilo se mi tam. Já sám i všichni v klubu jsme ale od mého angažmá očekávali víc. Věděl jsem, že na to mám, chtěl jsem odehrát ještě dva tři roky na dobré úrovni, vytvořil jsem si skvělý vztah s klubovým prezidentem. Nakonec z toho bylo na hřišti sedm měsíců, zranění se bohužel postavilo proti.

Ocitl jsem se na dalším rozcestí. Jako čtyřiatřicetiletý hráč bez angažmá, zraněný nebo v situaci, že neví, jak na tom bude zdravotně dál. Zda bude noha dobrá, nebo ne. S manažerem Pavlem Paskou jsme zvažovali, co může být ve hře. Věděli jsme, že top liga už v mých silách není. Mysleli jsme na to, že bych šel někam do teplíčka, které by bylo dobré na svaly. Do Spojených arabských emirátů nebo Kataru. Jenže žádná konkrétní nabídka nepřišla, i tam se toho trochu báli, když už mi bylo tolik let. Doba se pomalu měnila, kupovali fotbalisty, kterým bylo šestadvacet sedmadvacet.

Nic se nerýsovalo, až jsem se jednou na golfu dal do řeči s Karlem Jarolímem. Znal jsem se s ním právě ze Slavie: v osmnácti jsem začínal v áčku a on se zrovna vracel z francouzského Amiensu. Na tréninku to tehdy bylo hrozně vtipný: byl jsem strašně nervózní, ušák z béčka, odchovanec za dva tisíce korun měsíčně – a kolem zkušených hráčů jako Karel nebo pak hvězdy s fajnovými smlouvami, které začaly chodit za Borise Korbela. Stávalo se, že jsem Karlovi nahrával, nedal mu balon na levou, ale pravou nohu, a míč mu podjel pod ní, nebo ji přeskočil.

Podíval se na mě a houkl: „Mladej, víš, jakou hraju nohou?“

„Levou,“ pípl jsem.

„No, levou, no, přesně tak, levou. Tak proč mi to dáváš na pravou?!“

No hrozný... Byla to tvrdá škola. Ale myslím, že taková dnešním mladým hráčům hodně chybí. My jsme v jejich věku nosili sadu rozlišováků, kužele, všechno jsme museli na hřišti stavět, nafukovali jsme balony, starali se o pití, čistili láhve. Když mazáci něco řekli, tak to prostě platilo, nikdo o ničem nediskutoval a my mladí to šli prostě udělat. A třeba jsme si stříhli nebo dali soutěž, kdo se povinností ujme. Byla to jakoby sportovní šikana, ale řekl bych, že dobrá, protože jsme se museli učit.

A Karel nás cvičil, jen co je pravda. I při obědě, na který jsme chodívali ještě do starého Edenu. Měli jsme na stole jídlo a kolu, on šel kolem, podíval se po nás a říká: „No to si snad děláte srandu, ne?!“ Koukali jsme, co se děje. Karel zastavil servírku, ať tu kolu a bílé pečivo uklidí. Přivezl s sebou z Francie balenou vodu Volvic, podle které jsme mu pak přezdívali. Sami jsme do té doby pili vodu z kohoutku, to byly devadesátky. A on najednou prosadil, že na klub začali vozit kartony Volviku. Za Korbela na to byly peníze.

Ke Karlovi jsme měli obrovský respekt, byl slávistickou legendou. A výborným fotbalistou: neztratil balon, byl ohromně chytrý, měl skvělý přehled. S ním sis na tréninku

opravdu zahrál fotbal, takže jsi samozřejmě nesměl kazit. Chtěl běhat jen s balonem, ne bez něho. Jak jsi mu ho nedal dobře, to bylo peklo, to ti nandal. Vždycky jsem koukal, ke komu jdu do týmu, a když jsem byl v jednom s Karlem, tak jsem byl napjatý. Věděl jsem, že si musím dát záležet. Hrál jsem víc na jistotu, tolik jsem neriskoval. Nechával jsem to raději na starších. Jako mladší jsem mohl zariskovat, ale muselo mi to vyjít, jinak by mi pěkně dali. Jak říkám, škola. Dobrá škola.

V době, kdy jsme se s Karlem potkali po mém příjezdu z Francie podruhé, na tom Slavia nebyla moc dobře. Sháněla hlavně hráče, kterým končila smlouva, a byli zadarmo. Karel se mě ptal, jak jsem na tom, co zdraví a tak. A jestli s nimi nechci jít do letní přípravy, alespoň trénovat. Prý tím nic neztratím a pak si můžu říct, co dál. Začal jsem nad tím přemýšlet, nic jsem mu neslibil, ale samozřejmě mi dal červíčka do hlavy.

Ve Slavii jsem byl od čtrnácti, v červenobílém prožil devět úžasných let. Formovali mě tam, v dorostu hlavně trenér Jiří Šusta, v áčku mě vedli Vlasta Petržela, Pepa Jarabinský, Míra Beránek a Franta Adamíček i Franta Cipro s Pepou Pešicem. Každý z nich mě v kariéře posunul, klubu jsem byl moc vděčný. Čím víc jsem o tom přemýšlel, opakoval jsem si pořád: Slavia, Lens, Liverpool, Bordeaux, Slavia... Kruh by se uzavřel. Navíc mě trochu lákalo, že se chystala na předkolo Champions League. Věděl jsem, že žádná jiná nabídka od týmu, který by měl šanci ji hrát, asi nepřijde. Spíš z těch Emirátů, z Asie, nějaká exotika. Naproti tomu mi úplně nevonělo, že Slavia pořád nehrála na novém stadionu v Edenu. Slyšel jsem taky různé zvěsti, že hráčům dlužila peníze, bavil jsem se o tom se Standou Vlčkem.

Věci se daly pomalu do pohybu, až jsem jednou Karlovi řekl, že se mi myšlenka trénovat se Slavii líbí, ale že se ukáže, jak na tom budu s nohou. Nijak jsem netajil, že i když Paska pořád rozhazoval sítě, jsem na trhu volný. „Kdybych byl v pořádku a objevilo se něco atraktivního za dobré peníze z ciziny, asi bych tam šel. Ale určitě se nemusíš bát, že bych vzal něco doma. Pokud někam půjdu, tak jediné do Slavie,“ řekl jsem Karlovi a plácli jsme si.

Nastoupil jsem tedy do přípravy – a bylo to skvělé.

Rejža Brába i kuchař ze Sokolova

Ocitl jsem se zpátky na Strahově a zalila mě vlna nostalgie. Jako bych se vrátil v čase. V říjnu 1992 jsem tam dal Bohemce první ligový gól a přidal ještě jeden na 4:0. Trénovali jsme tam a hráli mistráky, vrátil jsem se na místo, které jsem znal, do stejné šatny. Akorát už mi nebylo devatenáct, ale čtyřiatřicet, uběhlo mezitím patnáct let...

Když jsem ovšem s mužstvem odcestoval na soustředění do Špindlerova Mlýna, docela jsem koukal. Dali mi kolo a poslali mě jezdit po kopcích. S ostatními pěkně dolů ze Špindlu do nějaké vesnice a odtamtud závod nahoru na Švýcarskou boudu, kde jsme spali. Bylo to hustý, myslím, že nejlepší trať ujeli asi za hodku a půl, já jsem přijel po nějakých dvou hodinách. Úplně dobitý. A takhle to šlo celý týden. Druhý den jsem myslel, že na kolo už nesednu, strašně mě bolel zadek, to bylo největší utrpení. Na druhé straně galeje splnil svůj účel a já začal zjišťovat, že mi pomáhají, že noha drží.

*S Karlem Jarolímem
znovu v jednom týmu.
Ve Špindlu to byly
galeje...*

Jeden po druhém mezitím přicházeli zajímaví hráči. Ze Švýcarska Erich Brabec, z Francie Mickaël Tavares, Tijani Belaid z Interu Milán, Láďa Volešák, brankář Martin Vaniak, do útoku Zdeněk Šenkeřík... Přitom na začátku přípravy, kdy nikdo z nich ještě v týmu nebyl, jsme dokonce museli vzít pár dorostenců. A vypadalo to všelijak.

První zápas před kondičním soustředěním hrála Slavia v Teplicích. Já tam nejel, bylo to na mě brzy, neměl jsem natrénováno. Kluci se vrátili s prohrou 0:3, a byli úplně hotoví.

„Jestli s tímhle máme něco uhrát... To nejde,“ soukal ze sebe Standa Vlček.

„Stando, v klidu, dáme to dohromady a postoupíme do Ligy mistrů,“ chlácholil jsem ho.

Dívali se na mě jako na blázná – a já měl nakonec pravdu!

Nebudu ale předbíhat. Všechno bylo super, v týmu se mi líbilo víc a víc, parta byla výborná. Podobně jako v šestadevadesátém, kdy jsme získali titul. Taková, jakou si dokážeme udělat, většinou venku najdeš těžko, odráží se v tom česká mentalita. Zažil jsem skvělou partu v Lens, se kterým jsem vyhrál francouzskou ligu, jenže doma je doma. I proto mě to ve Slavii začalo tolik bavit.

Měli jsme v kádru řadu mladých kluků, ze kterých si děláš srandu, samozřejmě jsem v tomhle směru trochu zneužíval svého postavení. Nemyslím to ale ve zlém, nikoho jsem nezesměšňoval, bylo to všechno v dobrém. Někoho pro něco pošleš, utrousíš poznámku, co má

na sobě, po někom něco hodíš, stříkneš na něj vodu... Bojí se ti to oplatit, protože mají velký respekt. Měl jsem úspěchy venku, byl jsem uznávaný, takže nějaká odvěta vůbec nepřipadala v úvahu.

Jak k nám přestupovali noví hráči, mužstvo se začalo rozjíždět. Vaňouse jsem do té doby znal jenom jako soupeře, pamatoval jsem si ho ještě z Olomouce. Byl to prostě Čaroděj, jak se mu přezdívalo. Za to, co pak předvedl v předkole Ligy mistrů s Ajaxem, se mu ani jinak říkat nedalo. To bylo neskutečné, v bráně opravdu čaroval! O gólmanech se říká, že jsou jiní, v bráně stojí sami a i tlak na ně je úplně odlišný. Vaňous byl hodně přemýšlivý, nosil si do šatny noviny, četl si ekonomické zprávy, někdy nám chtěl poradit co a jak. Byl takový tichý, nedělal v kabině velkou srandu. Jen když v sezoně přišly momenty, kdy bylo potřeba, aby starší hráči vystoupili, taky si vzal slovo a řekl, jak to vidí svýma očima.

Dělali jsme si z něho srandu, když se stal ve španělské Marbelle neoficiálním mistrem světa v chytání přímých kopů a vyhrál auto. Pořád jsme čekali, kdy ho dostane, utahovali jsme si z něho, že zůstalo někde v kontejneru na Gibraltaru. Že mají blbou adresu a netrefí na Slavii. „Už ti přišlo?“ připomenuli jsme mu to vždycky. „Vy pitomci, ještě ho nemám,“ zlobil se. Měl to pořád na talíři.

Užil si s námi, to je fakt. Když jsme na tréninku kopali trestnáky a nemohli mu dát gól, říkali jsme: „V klidu, to je mistr světa v jejich chytání.“

Mimochodem, to auto nedostal doteď...

Zkušenější hráči musí šatnu ukočírovat a v tomhle jsme měli velkou výhodu, protože přirozeným vůdcem byl Erich Brabec. Působil takhle od první chvíle a není náhodou, že mu Karel Jarolím dal přezdívku Rejža. Jak byl Brába zvyklý pořád mluvit na hráče při zápasech jako stoper, režíroval to i v šatně.

Jakmile na hřišti nikdo nemluvil, věděl jsem, že bude problém. A naopak když byl v týmu hráč na stoperu nebo uprostřed zálohy, který uměl ostatní dirigovat, mluvil na ně, měl jsi záruku, že mužstvo bude fungovat. Je to důležité, musíš si takhle pomáhat. Udržuješ se v zápase, žiješ jím, přináší to emoce. To ale neznamená pořád řvát: „Děláš to blbě!“, stačí klidně třeba jen „levá, pravá, dopředu, dozadu, záda“. Pamatuju se, jak jsme měli trénink v Liverpoolu a trenér Gérard Houllier viděl, že jsme „mrtví“. „Vy na sebe vůbec nemluvíte. Pojdte si zkusit hrát deset minut úplně zticha,“ vyzval nás. A najednou jsi viděl ten rozdíl, bylo to přímo strašný!

Překvapení jsme byli, že k nám přichází nováček z druholigového Sokolova. Nějaký Franta Dřížďal. Ještě k tomu z něho vypadlo, že dělal kuchaře v Karlových Varech. Vyučil se na něj, měl pár fotek v kuchařském. Nikdo od něho moc nečekal, nepatřil mezi hráče, kteří mají jako posily zvuk. A pak nás obrovsky překvapil, protože jezdil jak pila po pravé lajně, byl hodně rychlý. Neskutečný srdcař a hlavně silný charakter. Při zápasech si začal dovolovat čím dál víc, připadalo mi, že hraje bez nervů. Bylo úplně vidět, jak si to, že je ve Slavii, že za ni nastupuje v první lize, užívá. Jsou takoví, kteří přijdou do Prahy a chtějí se jenom bavit, chodit po barech a vyhazovat peníze nebo prostě machrovat. Franta byl naopak pokorný, moc si šance, kterou dostal, vážil. Přímo jsi na něm viděl bezprostřední radost.

Nenápadně se v mužstvu objevil Tavares. Nikdo netušil, co od Majkla, jak jsme mu říkali, čekat. Karel ho přivedl z Tours – a byl to majstrštyk. Osvědčil se, dobře do týmu zapadl, stejně jako Tijani Belaid, kmenový hráč Interu Milán. Majkl byl preciznější, na šestku skvělý hráč. Uměl to s balonem, dokázal ho vyvést. Četl hru a otáčel ji, chodil do soubojů. Byl ohromně klidný a pro mužstvo moc důležitý, nepanikařil. Měl v sobě pokoru a byl oblíbený, to Tijani byl takový odrzlejší, ale skvělý technik, klasická desítka. S Majklem vytvořili nerozlučnou dvojici.

Velká škoda byla Honzy Blažka. Ten kluk byl velký talent, rychlý, technický útočník. Už ale frčely sociální sítě, do toho holky, alkohol, nějaké sázení... Mám s ním jednu povedenou historku. Na zimním soustředění ve Špindlu najednou koukáme, že okolo Švýcarské boudy chodí nějaký chlap – a s flintou v ruce. „To není možný, kdo to je, co to je?“ divili jsme se. Ptal se po Blážovi, že prý spolu mají nějaký problém, že mu snad dluží peníze nebo mu chodí za paní, nevím přesně. A že si to s ním musí vyřídit. Až později jsme se dozvěděli, že za ním přijel z Liberce.

Nejdřív mě napadlo, jestli to není nějaký fór, ale zavolali jsme policajty, odvezli ho, a byl klid. Druhý den ráno jsme se vydali jako jindy na běžky, nejdřív jsme museli ujít asi pět set metrů lesem na vyježděné trasy. A všichni kluci sborově volali: „Blážo, běž první! Nechte ho jít, dáme mu padesát metrů a pak půjdeme my ostatní.“ Nebo: „Já vedle něho nejdu... Ať není s námi ve skupině, aspoň si ho ten chlapík nesplete...“ Dělali jsme si srandu, kdyby frajera večer pustili a on cíhal za stromem. Tak Bláža startoval první a šel do stopy jako jelen na popravu. Nakonec se všechno nějak vysvětlilo, prý šlo o nějaké nedorozumění.

Z Liberce vedle Honzy Blažka přišel i Dan Pudil, výborný levák a kluk do party. Další mladý šikovný hráč byl Michal Švec, který se od nás učil. Za superpartáky platili Slováci Dušan Švento s Matejem Krajčíkem. A skvělý byl „kmet“ David Hubáček. Vždycky se spekulovalo, kdo bude hrát levého beka, a jak to dopadlo? Ať přišel kdokoli, vždycky zase naskočil Hub a už tam zůstal. Výhodou bylo, že když to hořelo, mohl nastupovat i jako stoper. Kdo dál? Třeba Martin Abraham. Moc jsme nevěděli, co si o něm myslet, ale Karel říkal, že chce kluka, který jde tvrdě za vítězstvím, za jakoukoli cenu. A Abrc byl poctivý, na trénincích makal, při zápasech se snažil, žádný problém. Zdeněk Šenkeřík, to byl zase takový Moravák, prostě ogar. Velký bavič, zpěvák, znalec filmových hlášek a důležitý článek party.

Když to беру takhle jméno po jménu, uvědomuju si, jak nabitý jsme měli tým. Vepředu se za nás rval samozřejmě hlavně Standa Vlček, ale i Milan Ivana, útočník s výbornou střelou a dobrým driblinkem. Sílu v soubojích uplatnil David Střihavka, uměl se prosadit do plné obrany. Výtečný kluk a hlavně střelec byl Goce Toleski.

Super byli Mára Suchý s Tomášem Necidem, benjamínci osmnáct devatenáct let, na kterých jsi viděl, že se dostanou dál, že je pro ně Slavia přestupní stanicí. Necka ukazoval, že je hladový, odhodlaný porvat se o místo. Jakmile nehrál nebo nedostával tolik šanci, byl našťvaný. Měl to prostě v sobě. Když už jsem u mladých kluků, pamatuju si, jak byl s námi na pár tréninků v přípravě v létě 2007 i Bořek Dočkal, než odešel hostovat do Kladna. Hned jsem viděl, že kopat umí. A šlo to i jinému pozdějšímu spartanovi Lukáši Váchovi. Chtěl se na trénincích ukázat, makal na sto procent. Vašon byl takový přídrzlý: jiní jsou utáplí, ale on klidně zajel do staršího hráče, nebál se toho. Všichni při tom věděli,

že nikoho nekopne schválně, že na sobě pracuje. Přidával si, zůstával po tréninku, nám zkušenějším dával centry. Měli jsme ho rádi. Sice odešel do Liberce, ale věděl jsem, že se v kariéře posune.

V kádru byla vůbec zastoupená hodně slušná generace talentů, ale odjinud přicházeli kluci okolo čtyřia dvaceti, kteří už měli nějakou tu sezonu v lize za sebou. A třeba Theo Gebre Selassie, který k nám přestoupil z Jihlavy, to měl těžké s Karlem. Jak ten si na něho zasedl... Šel po něm. Theo mohl mít tři dobré centry, ale Karel mu do konce tréninku stejně vyčítal jeden špatný. Měli jsme silný tým, jiní hráči mohli něco pokazit dvakrát třikrát, a nic se nestalo. Jenže třeba právě po jejich chybách přišla ta Gebreho a Karel se hned ozval: „Theo! Už jsem říkal několikrát, že takový balon nemůžete zkazit!“ Vždycky to odnesl on, dostával fakt záhul. I ostatní viděli, že si ho nezaslouží. Neřekl bych, že v tom bylo něco osobního, ale Theo to těžko snášel, bylo na něm vidět, že ho podobné momenty psychicky sráží. Mladý hráč pak trochu rezignuje, a nedostaneš z něho to nejlepší.

Přijít o tyhle kluky byla škoda, ve Slavii to podcenili. I Sparta pouštěla do Liberce hráče, které si pak tvrdě vykupovala, odcházeli na hostování s nízkou opcí. Až postupem času se pražská „S“ poučila a líp si všechno smluvně ošetřila.

A zase dva měsíce nebudeme brát...

Začal jsem naskakovat i do přáteláků, měl asistence a cítil, že z téhle party se mi nikam chtít nebude. A taky, že o mě Slavia skutečně stojí. Ať už šlo o Karla Jarolíma, bosse Tomáše Rosena, nebo generálního ředitele Petra Doležala. V zázemí se pohyboval i Roman Vik, který klub podporoval, ale asi nehrál hlavní roli, vždycky jsem jednal s Doležalem. Brali mě jako posilu, legendu, která přinese impuls i pro další kluky a fanoušky. Samozřejmě se počítalo s tím, že pro ně bude atraktivní vidět Vladimíra Šmícera zase zpátky ve slávistickém dresu.

S kýmkoli jsem mluvil, ujišťoval mě, jak by bylo skvělé, kdybych slávistický dres zase oblékl. Už mě zase viděli v červenobílém. A i mně se tahle představa líbila čím dál víc. Po třech týdnech jsem viděl, že to zvládám a že mám mužstvu co dát. Definitivně jsem se rozhodl. Dávalo mi smysl, že jsem kariéru ve Slavii začal a taky ji tam ukončím, děj se co děj. Prostě jsem si řekl, že už nikam jinam nepůjdu: Slavia – a konec.

Uzavřel jsem smlouvu na rok s opcí. Přišel s ní klub, ale ani já jsem nechtěl delší. Nevěděl jsem, jak na tom budu zdravot-

ně, jestli – při nejhorším scénáři – za měsíc nebo za dva neskončím. Dostal jsem dobrou smlouvu, na čtyři sta padesát tisíc korun měsíčně, určitě jsem byl jedním z nejlíp placených hráčů týmu. Na tu dobu to byly pěkné peníze, byl jsem spokojený.

Klub už oficiálně oznámil, že smlouvu podškrábnu a bude tiskovka. Jenže když jsem druhý den vstoupil do šatny, bylo tam ticho. Zvláštní, blesklo mi hned hlavou, vždycky tam přece panovala pohoda. Při mém příchodu byli všichni rádi, že mě vidí. Myslel jsem si, že mi teď popřejí, třeba ne celá kabina, ale ti starší hráči určitě. A najednou tohle...

„Kluci, co se děje?“ divil jsem se.

„Dva měsíce jsme nebrali. A když jsi podepsal smlouvu, tak prachy nebudou minimálně další dva...“ vypadlo z nich, i když nevěděli, kolik budu mít.

„Vy pitomci, musíme postoupit do Champions League, a budou peníze pro všechny. Uděláme Ligu mistrů, jinak klub položíme,“ řekl jsem.

Věřil jsem tomu. Fakt. Po podpisu jsem byl docela v euforii, moc jsem se těšil na novou sezonu. Domů z Bordeaux jsem se vracel nejistý, přece jen zklamaný z toho, jak to dopadlo. I proto jsem byl ve Slavii nadšený. Chtěli mě, noha držela – a přesto, že to tak ze začátku nevypadalo, po nových akvizicích jsme měli silný tým, rozuměli jsme si. Navíc v něm byli šikovní mladí kluci. Měl jsem tušení, že se nám může povést něco velkého...

Fén značka Jarolím

S Karlem Jarolímem jsme si samozřejmě tykali. Potkávali jsme se v létě o dovolené na golfu, tenisu nebo fotbale. Připadalo mi divné mu najednou vykat, zároveň jsem věděl, že musí mít v šatně autoritu. Nechtěl jsem mu proto říkat: „Hele, Karle, víš co...“ Sám mi dal najevo, že by byl raději, abych mu před týmem říkal třeba trenére. Tak jsem to taky dělal, a jak jsme byli někde stranou, zase jsme si normálně tykali.

Snažil jsem se o to, aby byl v klidu. Jenom se mi to ne vždycky povedlo...

Jednou jsme měli zápas od tří a Karel nám oznámil, že k obědu budou těstoviny. Přihlásil jsem se, jestli bych k nim mohl poprosit o kuře.

„Jo tak ty potřebuješ něco víc?“ obrátil se na mě Karel.

„No, my jsme na to takhle byli zvyklí v Liverpoolu, když jsme hráli od tří a v jedenáct měli oběd,“ povídám.

„Tak dobrý, aby byl mistr spokojený jako v Liverpoolu, dostane ještě kuře!“ zakončil to Karel.

Pak si mě vzal bokem a spustil: „Co to mělo znamenat?! Ty mi takhle úplně podkopáváš autoritu! Chceš nám to měnit, aby to tady bylo jako v Liverpoolu?“

Vysvětloval jsem mu, že mi těstoviny nestačí, a potřebuju se najíst víc.

„Tak proč jsi mi to nepřišel říct předtím? Domluvili bychom se,“ pokračoval.

To byl celý on. Já přece nemohl vědět, že o jídle začne mluvit...

Jindy jsem byl během soustředění před zápasem na masáži. Ležím u maséra, koukám do Sportu, projíždím si kurzy. Byl tam se mnou Erich Brabec, oba jsme si občas vsadili, i když samozřejmě ne na českou ligu, třeba na německou nebo anglickou. Sázeli jsme se i mezi sebou, dávali jsme si tipy. Hlavně na zápasy, u kterých jsme věděli, že se na ně bu-

deme dívat večer na hotelu. To jsme tipovali i přesné výsledky. Jen tak pro legraci, o jedno kilo nebo dvě. Třeba jsme napsali výsledky u pěti utkání a vítěz bral všechno.

„Hele, v televizi dávají Freiburg s Mönchengladbachem, nedáme dvojčičku?“ povídám Brábovi.

Bohužel jsem nevěděl, že ve dveřích je Karel.

„Co nám to sem nosíš za móresy, to si děláš srandu? Víš, že u mě v kabině se sázet nesmí!“ ozval se. „Tak tohle ne. Svolejte celý tým!“

Sešli jsme se a přede všemi mi vynadal: „Tenhle si chtěl vsadit. Jestli to mezi vámi lítá, tak s tím musí být konec. Sázet nesmíte, a před zápasem už vůbec ne. Soustředte se jenom na něj!“

Jedna příhoda je fakt speciální a znovu mi v ní „asistoval“ Brába. Chystali jsme se na zápas na Viktorce Žižkov a já měl hrát v základu. Jenže hrozně přšelo a myslím, že to byl asistent Pavel Řehák, kdo přišel z obhlídky a Karla informuje: „Blbej terén, je tam měkký bahno.“ Karel se pak vydal za mnou: „Hele, nepůjdeš od začátku, to určitě není hřiště pro tebe.“

Tak jsem zůstal na lavičce, nakonec jsem ani nestřídal a v závěru jsme dostali gól. Hned potom jsme o reprezentační pauze jeli do třeboňských lázní. Šli jsme s Brábou na procedury, vejdemo dovnitř, vidíme tři závěsy, za kterými byly vany. Dva byly roztažené, jeden ne, asi proto, že tam bylo obsazeno.

Lehli jsme si, napustili nám teplou vodu, závěsy zatáhli. Hovíme si v koupeli a kecáme.

„Ten Karel to vystřídal úplně na hovno, vid?“ začal Brába.

„No jo, trochu naprší, a už mě nepostaví. Bojí se o mě. Nevím, to hřiště nebylo zas tak špatný...“ přidal jsem se. „Hele, co teď budeme dělat?“

V Třeboni jsme byli na pár dní, tak nás napadlo, že bychom se mohli podívat na hokej do Českých Budějovic. „Můžeme to navlíknout na to, že bychom jako mohli mít odpoledne lehčí trénink a večer bychom vyrazili,“ vymýšleli jsme, jak to uděláme.

Najednou se ale roztáhne závěs a za ním...

Karel!

Od té doby měl Brába přezdívku Rejža, aby jako bylo jasné, že on přece všechno naplánuje, nestarejte se. „Kluci, tady Rejža vám řekne, co bude v dalších dnech na programu. Zeptejte se ho, my jako trenéři už tady nejsme zapotřebí, asi pojedete na hokej,“ smlsnul si na Erichovi Karel.

Samozřejmě jsme nikam nejeli...

Karel vypadá jako morous, zároveň má svůj humor a dokáže být hodně vtipný. Měl ale prostě dny, kdy mu nerozumíš a je lepší se mu vyhnout. Jak totiž přišel do šatny ve špatné náladě, bylo to hrozný, takový psycho. Kluci se ho v podobných chvílích báli, napověděl jim už výraz jeho obličeje. Nebylo jednoduché s ním vyjít. Možná hrálo roli i to, že jeden čas měl doma problémy, odstěhoval se a na pár měsíců našel zázemí v trenérské šatně, přivezl si tam osobní věci. Když to na něho přišlo, věděl jsi, že se musíš ještě víc na trénincích snažit, abys něco nezkazil, třeba při nácviu centrů do vápna. Vždycky říkal: „Dejte to pětkrát na volej.“ Na to byl pedant, byl schopný vzít balon a třikrát po sobě to kopnul přesně tak, jak si představoval. A takhle ti to ukázal. Centry nebo přímáky, to bylo jeho,

v levé noze má neskutečný cit. Jak někdo neuměl základní fotbalové dovednosti, zpracování míče, centr, dobrou přihrávku nebo střelu, nesl to těžce. Pokud to nebylo na úrovni, na kterou byl zvyklý, byl z toho hotový.

S Karlem se nedalo hádat. Někteří hráči s ním měli napjatý vztah, šel po nich. To bylo nepříjemné, musel jsi být mentálně silný a přesvědčit ho, aby ti zase začal věřit. Ale ve fotbale je to tak, že tyhle zkoušky tě buď posunou, a jsi lepší, nebo tě zničí. Já to zažil ve slávistickém dorostu s trenérem Šustou. Nedal mi nic zadarmo, musel jsem mu ukázat, že si šanci zasloužím.

Musíš takový mentální boj zvládnout, nesmíš se z něj složit. Zvykni si na to, že po tobě trenér jde, nestěžuj si. Naopak poslouchej, věř si, měj to jako motivaci a snaž se mu dokázat, že nemá pravdu: Ty mi nevěříš? Tak já ti ukážu! Je to lepší, než když tě někdo chválí. Pak spíš ustrneš. Takhle ze sebe můžeš dostat víc. Někdy je to pochopitelně hrozně těžké. Makáš na tréninku, čekáš na šanci. Poprvé ji nedostaneš. Podruhé taky ne. Pak si můžeš říct: Proč bych se dál snažil, když stejně hrát nebudu?!

Někdy mi připadalo, že chtěl Karel naschvál vyvolávat v šatně konflikty, aby v ní udržel napětí. Jestliže cítil, že je v mužstvu moc velká pohoda, musel „vymyslet“ nějaký problém nebo někomu naložit. Jak už jsem naznačil, hodně nepříjemný byl na mladěse. Když se mu někdo z nich nelíbil, šel po něm, ten, kdo kazil přihrávky nebo centry, dostával slušný čoud. Hráči to s Karlem měli těžké, byl přísný a často nepříjemný, to bych já neuměl. Patřilo to nicméně k jeho vysokým nárokům. Musel být tvrdý, důsledný, přestože to bylo někdy za hranicí.

Skvěle uměl poznat, kdo je opravdový fotbalista. Věděl, co od hráčů chce, a oni pak na hřišti jezdili. Dobré měl rozborů zápasů, výborně uměl připravit taktiku. Po téhle stránce jsme neměli problém. Koneckonců potom převzal i reprezentaci.

Celkově, když neměl špatné dny, mě to pod ním bavilo. Měl dobré tréninky, hodně fotbalové, dost cvičení jsme dělali s míčem. A na držení balonu jsme měli založenou hru, takhle to měl rád. Sám byl výtečný záložník a strašně málo kazil, v podstatě vůbec. A to samé vyžadoval jako trenér od svých hráčů. Jeho vizi fotbalu byl silný střed tvořený záložníky, kteří podrží míč v těžkých situacích, tím pádem na sebe natáhnou soupeře a uvolní prostor u lajn, kam si nabíhali krajní hráči jako Matej Krajčík, Dušan Švento nebo Franta Dřížďal. To byl náš styl a i díky šikovným klukům v záloze, mezi které patřili taky Jarda Černý, Petr Janda a Kali, David Kalivoda, jsme ho dobře ovládali.

Já to říkal, Liga mistrů!

V létě 2007 začala naše jízda za titulem i do Ligy mistrů. Odstartovala ve druhém předkole s Žilinou. Na jejím stadionu jsme uhráli remízu 0:0 a já dostal žlutou kartu, v Praze pak druhou. Odveta byla napínavá, zase 0:0, postoupili jsme až na penalty. Byla to první zatěžkávací zkouška, měli jsme nervy, protože jsme viděli, že ještě nejsme tolik sehraní. Navíc Žilina byla těžký soupeř. Dva fakt náročné zápasy nám hrozně pomohly: los nám přisoudil Ajax Amsterdam a my cítili, že to nějak můžeme zvládnout. Mohli jsme dostat někoho horšího, kromě toho jsem proti nizozemským klubům i reprezentaci v kariéře

Na Ajaxu se mě před prvním zápasem předkola Champions League ptali, jak to vidím. A já je svou odpovědí šokoval...

hrál několikrát a odnesl si dobré vzpomínky. Počítal jsem s tím, že Ajax bude chtít hrát fotbal a nenarazíme na důrazný styl. Ano, měl hodně silný tým, hvězdy jako Klaase-Jana Huntelaara nebo Luise Suáreze, naproti tomu my jsme neměli co ztratit a role outsiderů nám sedla dokonale.

V Amsterdamu jsem nastoupit nemohl, tak si mě těsně před zápasem vytáhla nizozemská televize na rozhovor jako nejznámějšího hráče Slavie. Ptali se mě, jestli by pro nás byla porážka o dva tři góly přijatelná. „Vůbec by nebyla přijatelná. Přijeli jsme si pro výsledek, který by nám dal do odvety šanci postoupit,“ odpověděl jsem bez mrknutí oka. Koukali na mě dočista jako na zjevení, jestli jako vůbec víme, kdo proti nám nastoupí. Věděli jsme to – a stejně vyhráli 1:0!

Na odvetu jsem se moc těšil. Jenže asi jsem byl tak přemotivovaný, nebo jsme po hřišti od začátku tak lítali, že jsem si po jednom sprintu natáhl sval, a musel jít už ve třinácté minutě dolů, střídal mě Milan Ivana. Byl jsem samozřejmě zklamaný, ale jen do té doby, než dal Standa Vlček první gól a pak druhý. Vaňous Huntelaarovi a Suárezovi chytil neuvěřitelné věci, zvítězili jsme 2:1, neskutečná euforie! A historický moment pro celou Slavii, vždyť se do Ligy mistrů dostala poprvé.

Byla to velká sláva. Postup nám navíc pomohl i finančně. V klubu moc peněz nebylo a teď mohl doplatit dluhy hráčům. Všem se začalo líp dýchat, atmosféra se náramně zlepšila. Když nevíš, co bude za měsíc, není to taková pohoda. Najednou jsme psali úplně jiný příběh, dokázali jsme si, že jsme kvalitní tým. Fotbal nás bavil, dařilo se nám v lize, hráli jsme Champions League.

Do skupiny jsme dostali Arsenal, FC Sevilla a Steauu Bukurešť. Tu jsme doma hned v úvodním kole porazili 2:1. Byla to první výhra v Lize mistrů, i když zároveň poslední. Každý si samozřejmě vybaví sedmičku, kterou jsme dostali na Arsenalu. Já u toho ale nebyl. Dával jsem se dohromady a zrovna na den zápasu mě pozvali na módní přehlídku. Věděl jsem, že neuvídím první poločas, a pokud přestávka začne za nějakého slušného

A jsme v Lize mistrů! U slavné
odvety 2:1 s Ajaxem na Strahově
jsem byl na hřišti bohužel jen
třináct minut, přesto se splnila
má předpověď.